

«Βλέπεις αυτόν τὸν φουκαρά, πού μέ ντορβά γυρίζει
καὶ κρυφομουρμουρίζει
γὰρ τὴν κακὴ του καταστάσι καὶ τὸν πιρὸ καυμό του ;...
Κρίσιος ἐλίγγο ποτὶ κι' εἴγ' εὐεργίτου πῶσα,
ἀλλ' ὅμως ὁ Διάδοχος τὸν πῆρε 'στὸν λαίμω του
κι' γράμματα Βασιλικά πολὺ κπιμμεντόσα,
κι' ἀπειμαρῶσατε λαμπρῶς τὰ Στάδια προγόνων
καὶ θῆμ' ἀπίμεν' ἔνδοξον ἀρχαίων ἀγώνων.»

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθός γενεὺ
νὰ σκούζωμ' ἔξω του.

Ἦ φωροκόστινα πατρίς καὶ πάλιν κοκερεύεται,
ἀβοήστος κριπτεται πυρὰ 'στῆς δόξης τὸ κζμιν,
καὶ Στάδια μαρμάρινα κι' ἀγῶνας ὀνειρεύεται
ἀν κι' ἐκ τῆς πείνας μάρμαρο προοίρσται νὰ μείνη.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... ψυχῆ μου 'στὰ Πατήσια !...
ἰδῶ θερμὸ Φιλέλληνας θὰ πέρτουν σάν μελίσσια.
Καθεὶς πετὰ παράμαρτα τὴν λύρα τὴν θρηνώδη,
τὸ θαῦμ' αὐτὸ δὲν ἤλιπζε νὰ 'ῶη καὶ 'στ' ὄνειρό του,
βλέπω καὶ τὸν πανάσχιστον, τὸν Ἀττικὸν Ἠρώδη,
μετὰ πολλῆς ἐκστάσεως νὰ κἀνη τὸν σταυρὸ του.

Ἠρώδου δὲν θὰ λέγεται τὸ Στάδιον σάν πρώτα
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μὲ στόματα θὰ λέγουν κελήνοτα
πὼς 'στὸν Ἀβέρωφ ἔμπροσά, πού τὸ κατεμαρῶσατε,
ὁ μακαρίτης Ἀττικὸς γιὰ πάντα τὰ 'κακάρωσι.

Ὁ Φείδος πρὸς τὴν ὄσιν του τὴν γλεγομένην κλίωνα
μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτίνας του θὰ τὸ χρυσολευκάνη,
καὶ 'στὰ λευκὰ του μάρμαρα κανεὶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
καὶ τὸ φιλό του τὸ νερό πιστεύω νὰ μὴ κἀνη.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... τί πλούτος 'στὴν Ἀθήνα !...
πρίτ' ἢ πατρίς 'στὰς συμφορὰς καταρμιμένον χρόνων
νὰ φέρ' εἰς ἰσχύγιον τὴν δόξ' μὲ τὴν πείνα
καὶ ν' ἀναστήσῃ τοὺς καιροὺς τῶν γυμνικῶν ἀγώνων,
ἀφοῦ γιὰ τούτους ἔνδομα κανένα δὲν χρειάζεται
καὶ μόνον φύλλον τῆς συκῆς τῆς θβάνει νὰ σκεπάζεται.

Πρέπει τὸν ὕπνον τὸν βαθὺν κι' ἡμεῖς ν' ἀποτινάξωμεν
εἰς χρόνους μαλθακοὺς,
κι' εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ λιμοῦ γενναίως ν' ἀντιτάξωμεν
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

Κι' ὅπως ἐκεῖν' οἱ παλαιστοὶ μεγάλων ἡμερῶν
πρὸς ἱερὰν ἀνάμνησιν 'στὸν ἀπαντα καιρὸν
τάγαλματὰ των ἱσθιαν ἐκ τὴν ἀρχαίων Ἄλτιν,
ἔτσι καὶ σῆς 'στὸ Στάδιον, πού θὰ μαρμαροκτίσεται,
ἔμὲ καὶ μόνον ἔχοντες ὡς ἡμῶδων καὶ ψάλλτην,
μαρμαρωθῆντων νηστικῶν τὰς προτομὰς θὰ στήσεται,
καὶ πάντες θὰ μεγαλυχοῦν μ' ἐμὲ τὸν μακαλιάρω
οὐκ ἐπὶ ἔξωμ' μοναχῶ, ἀλλὰ κι' ἐπὶ μαρμάρω.

Μαρμαρωμένον Στάδιον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου...
ὅσπια σκίψης ἀληθῶς μεγάλης διανοίας !...

ἀλλὰ μὲ τὸν ἑπίτιμον Διάδοχον τοῦ Θρόνου
κι' ἕνας Νομάρχου τοῦ Νομοῦ Αἰτωλοακαρνανίας,
ἀπὸ τῶν νέων ἀθλοπῶν ἀπελπισθεὶς τὸ κράτος
σοφραξὲ μὲ δίσχυσι καὶ τόσας παρακλήσεις
καὶ τοῦ Νομοῦ του ὀωρητῆς νὰ κρυφθῆς βαρβάρως
καὶ μίαν μουρλούζας Ἐκκλησίαν τὴν ὀροφὴν νὰ κτίσῃ.

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, ἴλωσ γενεὺ 'στους φωροκόστας,
ἀλλὰ μαγαλοπράγμονας καὶ νεφεληγίριτας,
τὸ μέλλον εἶναι μοναχὰ γιὰ σὰς τοὺς Τραπικίτας,
κι' ὄλοι θὰ λησμονῆσωμεν ἔμπροσ' 'στους εὐεργέτας
τοὺς τροπαιοχούς μαχητὰς καὶ τοὺς τυραννοκτόνους,
κι' οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι θὰ λέγουν σὰς προγόνους.

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, βοηθός ἐλθὶ τῆς Ρωμηοσύνης,
πού κυνηγῆ τὴν δόξαν τῆς δι' ἔλεμμοσύνης,
κι' ἀγῶνας ἀγωνίζεται γενναίως ζήτημαξας
καὶ χάσκει 'στους θριάμβους τῆς κι' ὁ ζῆνος ὁ ντουναῖος.

Εἰς ἄλους τοὺς ἀγῶνας μας ὀφείλεις νὰ συνδράμῃς,
μὴ λησμονῆσῃς δι' ποσῶς μαρμάρωνον νὰ κἀμῃς
καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ κλεινοῦ τὴν γαῦρον προτομήν,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος σούκαμε μίὰ 'μέρα τὴν τιμὴν
κι' ἐπλήρωσες πρὸς δόξαν σου καὶ δόξαν μας αἰτίον
βαρὺ τοκομερίδιον,

καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκάρωμ'α μας παντοτεινὰ θὰ μῆνης
κι' ὁ, τι μας δίνεις γράφει το καὶ θάχης νὰ λαβαίνης.

Ἄμάν, τὰ τέκνα πρόσθασι τῆς δόξης τὰ πωχὰ,
μαρμαρωμένον Στάδιον μας λειπὶ μοναχὰ,
κι' ὅταν ἰδύρωμεν κι' αὐτὸ λά μοῦζικα φνίτο
κι' ὁ τοὺς ζυλομουρλούζης ἐκαμαρῶσας ζῆτω.

Παρακαλῶ σε δὲ κι' ἰγῶ, ἂν ὄντως δόξαν θῆλῃς
ἐντὸς χρυσῆς νεφελῆς
κι' ἀθάνατον ἐγάμμιον εἰς φύλλον ἐκ παπύρου,
νὰ μοῦ πληρώσῃς γρήγορα τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

Τότε θὰ φύλλον αἰ σπιαὶ τῶν παλαιστῶν προπάππων
ὄωρον ἀνόρος ποιητικῶ καὶ πλουσιοπαράχου,
διὸ καὶ μῆνο ταπεινὸς τῆς κάσσης σου θεράπων
καὶ Φασουλῆς Ὅ μ ε τ ε ρ ο σ μετὰ τοῦ Διαδόχου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθάνας νῆτος σκέτος.

Φ.— Καὶ πῶς λοιπὸν ἐπίρρασι τὸ Πάσχα ;
Π.— Μιὰ χαρά,

μῆτη δὲν αἰματώθηκε ἀνάμνη μαχαίρᾳ
πρὸς δόξαν τοῦ Συνταγματῆος καὶ τῆς χρυσῆς κορώνας
κι' ὁ Βασιλεὺς ραμλικῶς ἐπήγῃ 'στους Στρατῶνας,
κι' ἐκεῖ μελίδες τούδωσαν καὶ φρίσκο ρετινάτω
καὶ μονορούφι 'στράγγιζε τῆς ποτηριῆς ὡς κάτω,
καὶ χωρατάδες ἔλεγε καὶ χαρωπὸς ἐγέλα
καὶ τόκα, βλάμην Βασιλῆα, τοῦ φῶναξ'αμ μὲ τρέλλα,
κι' αὐτὸ τῶραῖον θέμα τὸν κόρμον συνεχίσει,
μ' ἄλους τῶν στρατιῶτας τοῦ κουβέντιναξ'ε γλυκά,

καί ποσά πέρουν τὸ κρῖος τοὺς ῥώτησι, κ' ἐκείνοι
παρῆσαν, τούπαν, τὴν μισή κ' ὀγόντα τὴν ἰακ,
καί τ' ἔθρῃσαι γλυκώτιστο καί τῶσις γυναικίαι,
καί τὸν ἱμπερὸς τὸ τυχαίνε θε' τούλεγε καί κῆτι,
καί μὴ μὴ τὸ πάγος ἑθαίμας βερβότος δικαιοσύνη,
καί μὴ οἱ δὲ ἑξακλιανὸς πὺς εἶναι νηλικάτος,
καί μὴ ἴσος τοῦτον, Φασουλῆ, κ' ἐκείνον τὸν Στρατωνῶν,
καί μὴ ἴσος δι' βασιλικῷ, λεπτοῦ καί νηλικάτος,
καί μὴ τὸν Πάσχα τ' σούγκρις, κ' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα
καί τὸν ἄλλον ἑσπαζαν καί ποτὲ τὰ δικά του.

Κ' ὁ κύριος Διαδόχος ἔπῃρωτα σάν ἰσκα
καί μὴ αἰγὰ κ' ἐκείνος τ' σούγκρις μὴ χωρῆτὰ καί γίλιε,
καί μὴ ἦττον κ' ἡ Βασίλισσα ἰρώτησι σάν ἠρῆσα
καί μὴ πῆγαν τὰ Συντάγματα ἑσ' Ἀδωδεκα Βαγγέλια,
καί μὴ χωρῆς τῆς δ' ἔμαθε κ' ἐμύσιος κ' ἀπ' εὐθείας
καί μὴ διοι τῶν ἰσχυγῶζαν εἰς τὰς Ἀκολουθίας,
καί μὴ ἄρῃσαν γιὰ χατήρι τῆς κημόσια παλληκάρια
καί μὴ ἔχον πλάγιον βαρὺν καὶ φάλλον τροπάρια.
Καὶ ἐν μὲν λὲς πὺς ἔπῃρασε καί σὺ, βρὶ Φασουλῆ ;

Π—Γνωστὸ μακ ὑποφῆρις μ' ἰχέρτασαν οὐλ
καί μὴ ἔγανη, Περικλέτο μου, ταῖγα καί τὸ πασχάλια
καί μὴ τὸ στόμα μου μ' ὑποφῆριον σάλια.
καί μὴ μὰς γλυκογίνεσαι ; τί κἀν' ἡ φαμελιὰ σου,
καί μὴ τὰ κατοικίδια, ἡ γάτας, τὰ σκυλιὰ σου ;
καί μὴ εἶναι κ' ἡ γαϊδούρα σου ; σὺ καταβάζει γάλα ;
ὄριστε μὲς ἑσ' τῆ σάλια.

Κ' ἕνας πὺς λὲς μ' ἰλισσάσε μὴ τὴση τσιριμόνια...
καί μὴ κί κ' ὁ παπποῦλης σου ; — ὦρα σ' ἀφῆκε γρόνια,
— ἐπῆθνε ; πὺς τόπαθε ; — δὲν ξέρω πὺς τοῦ φάνη...
— Θεὸς ἄχωρῆς τ'ον, ἀδελφῆ, τί κῆριμα νὰ πεθάνη, —
καί μὴ ἄρῃσαι κῆτι δάκρυα μετὰ τῆς γυναικίος σου,
καί μὴ περροῦσαι ὁ παπποῦς πὺς ἦτανε δικά σου,

καί μὴ ἐγὼ σιγὰ τοὺς ἀκούσις κ' ἐνὰ μαντιλὴ μαῦρο
καί μὴ λόγους γιὰ παρηγορῆσιν ἐν ἐμπεροσῶ νάβρω.
Κ' ἔπειτα κάμπουσι χεῖροι καί βλάκες τοῦ δεαδόλου
καί μὴ λίνε γιὰ τὸ Συντάγμα πὺς δὲν ἐξίλει ὀμόλου,
καί μὴ αὐτὸ ξεφύτρωσαν Καθούρ καί Μετενῆγοι
καί σῆς σὲ σῆπῃσι μερικῶν ποτήρια καί κανάτια,
καί τίλος πάντων ἔχουσι καμμάκι φορὰ τὴν τῆχη
καί μὴ κλαῖν τὰ πεθαιμμένα μας κ' ὑποφῆριον μάτια.

Π—Ὅλα τὰ πολιτεῖματα ἔμπροσά του εἶναι νοῦλα
καί μὴ ἂν σβαρὰ δὲν σοῦ μιλῶ νὰ μοῦ χυθῆ τὸ μάτι...
καί μὴ ἴσος ἀπὸ τὸ σπῆτι σοῦ μ' ἀδείει κηποσκακούλα
καί μὴ ἴσος ὀλίγου, Φασουλῆ, γυρίζεις μὴ γεμάτη.

Π—Λεῖπον πὺς λὲς μονάχος μου ἑσῶς τρεῖς Ἀλέκουσ' πῆγα,
καί μὴ μπῆκαν ἑσῶν συνδοχῶ τοῦ Μπαρμπά καί τοῦ Ρήγα,
καί μὴ τὸν Σούτσου, Περικλῆ, τὸν Φύλλα, τὸν Σκουλί,
καί μὴ ἄβῃρη πρῶτος πρῶτος...

Κ' ἡ φηροῖρο μπόλικοι μὴ τὰ μαλλὰξ φριζὶ
καί μὴ ὀχλοβῆ καί κρότος.

Καί μὴ ἰσὴθισα εἰς ἕνα παραθύρι
καί μὴ σάν κηνοῦρο νόμις πὺς βλεπῶ πανηγύρι
καί μὴ εἰς ἀντάρας ἐκλογῶν παρῆτυχα πολλακίαι...

Καί μὴ πὺς ἐκτίθεται καί κῆποις Ἀγγελιάκας
καί μὴ ἔγυρῃσα τὸ σπῆτι του, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸ βρῆκα,
καί μὴ ἑσῶς Λιθίδη μῆπκα,

καί μὴ γιὰ σοῦ, τούπα, Νικολῆ, ὡς πρῶτον εἰς σούγκρις,
καί μὴ μὴ κῆρις τὸν Σαλιν Ζούστ μὴδὲ τὸν Ρεβισπέτιρο,
καί μὴ τὸν Λιθίδη τ' ἄβῃρηκα ἑσῶν Κώστα τὸν Κολιάτσου,
καί μὴ ἄκαρλια, Περικλῆ, δὲν βρῆκα γιὰ νὰ κάτσω,
καί μὴ αὐτὸν κανίνας ἐκλογίεις δὲν πρῆπει νὰ ξεχάσω...

Πῆγα καί ἑσῶν Μησοπούλου, τούτσις τὸν Θανάση,

καί τούπα «Θανασῆκί μου, γλυκὴ μουστακῆλῆ,
μολὼν τὴν ψῆρον τὴν λευκὴν λαβὴ τοῦ Φασουλῆ.»
Καί ἑσῶν Σκυλίτσῃν ἔτρεξα, τὸν Ομηρίδῃν ἦτσι,
καί μὴ λέγουσ πὺς καταγεται ἀπὸ τοῦς Ομηρίδας...
ἄρῃσαι τσιγάρκα τραντακτὰ ἑσῶς πλοῦσις τοῦ σπῆτι
καί μὴ μελετῆς κηπνίζοντας πολλαῖς ἰσημερίδας...
Τραβῶ καί ἑσῶς Ζυγκάμα... πὺς ! πὺς ! τί κόσμος ἦτο...
γιὰ σοῦ, κῆρ Ἀντωνάκη μας, κῆρ Ἀντωνάκη ἔτσι.
Πῆκα καί ἑσῶν Καμπουροῦλου, ποῦχει γερὸ κενούλι...
Χριστὸς ἀνίστη μοῦλεγε καί μὰς καί μοῦσις μ' ἐρίλει...
ἄσπρο ἑσῶν Γιάννην, βρὶ παιδιὰ, θερμῶς παρακαλῶ,
γιὰ τ' εἶναι καί καλχημαρῆς καί Γιάννης μὴ μακλό.
Μὴ τῶν γραφεῶζων λησημῆς ποτὲ σοῦ τὰς θυσίας
καί μὴ ἄσπρο κηρότος, Περικλῆ, ἑσῆς κῆλῃης τῶν τὸ ναι,
μὰ καί τὸν Ἀγγελόπουλον τῆς Παλιγνεσιδας
ἀμύσιος σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς ἑσῶς κηρῖν.
Κ' ἂν τοὺς γραφεῶζας ἐκτιμῆς τούτσις τῆς πατρίδος
ἄσπρο γιὰ τὸν Γιαννοπούλου τὸν τῆς ἄβῃρησιδος,
καί μὴ πρῶτο νομῆρο μὴ σοῦ καί γρηγοράτος,
καί μὴ τῆσῃρ ἄβῃρ ἀπὸ βραδὺς σοῦ γράφῃς ἑσῶν ἀράδα.
Ὅμως εἰς ἰδιαίτερον σημῖσιος τετράδιον
καί μὴ ἐκείνον τὸν Γεννάδιον,

τύπον ἀρχαίου ρήτορος κ' ἀρχαίου πολίτου
καί μὴ πλείον ἀνεξάρτητον παντός ἀνεξαρτήτου.

Ἐπῆγα καί ἑσῶς σπῆτι τὸν, κημῖναι Περικλέτο,
καί μὴ εὐγενικά μὲς ζήτησε κανίνα τσιγάρκο,
καί μὴ ἐγὼ σπουδαῖος ρεθῆσις μὴ μοῦ ζήτησις κ' ἄλλο
εὐθὺς κομποῦρι τούκοφα χωρῆς μιλὰ νὰ βγάλω.
Πῆγα καί ἑσῶν Ἀποστόλου, τὸν γερῶρον Μακράκη,
ἀλλ' ὅμως κ' ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶχε τσιγάρκι,
ἐν τούτοις ψῆσις κ' αὐτὸν ὡς ρήτορα νευροθῆ
καί μὴ ἱεραπόστολον δεινὸν γιὰ σὲ καί καθὲ βῆθι.

Ἄμμ' ὁ Κόζάκης, Περικλῆ ;... σκαλιῶσι τοὺς ἀνθρώπους,
πολυ σπουδαῖος ἀνθρώπος μὴ μάθησις καί τρόπος,
εἶχε καί σπῆτι διαλεκτὸ, πὺς βρῆσαι μέσα ἑσῶς ἄλλα
καί μὴ μακράκῃ καί πτὶ φοῦρ καί τούσι μὴ τὸ γάλα.

Πῆγα καί ἑσῶν Σταυροπούλου καί τούσῃρα τὸ χῆρι
καί τούπα : «Κώστα, κ' ἂν σὲ λὲν στραβοσυγῆ πολλὰ,
ἀλλ' ὅμως σπαζὲ ἡ γλώσσα σου σάν ὀκιστο μαχῆρι,
ἐρ' ὅ τὴν ψῆρον δέχθητι τοῦ ρέικου Φασουλῆ.»

Κ' ὁ Κορωνάσιος ;.. γηραιὸς πλὴν νῆσις πατριώτης
καί στρατηγὸς πειρήσιος καί πρῶτος Τσιγῶτης,
μὰ καί τὸν Λίικη, Περικλῆ, νὰ μὴ τὸν λησημῆσις...
ὅμως μ' ἐπαρροφῆρωσαν ἀπὸ περιποιήσιος
καί μὴ οἱ δὲ Καλλιφρονάδες μας, ὁ Νίκος κ' ὁ Μυκίλις,

σοῦ τοὺς συσῆθῃσι καί τὸν δὲσ καί κῆν δ, τι θίλεις.
Πολλοὺς πολλοὺς χαριετισμοὺς κ' ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννην,
καί μὴ αὐτὸν ἐν τὸν ψηρῖσιος κηρὸν δὲν βῆ μὰς κῆρη,
μὰ μὴν ξεγῆγῆς παρακαλῶ κηρὸν τὸν Βενιζέλο,
πρῶτο ἑσῶς τῆς τῆς γατρου μὴ τὸ ψηλό κηπέλο.

Ἄς ψηρῖσῃ παρακαλῶ κ' ὁ Νῆσιος Ζαχαρίας,
ὁ Ζαχαρίου ὀπλαθῆ, στολῆ τῆς ἱμπερῆς,
καί μὴ ὁ Ζαχαρίτσας Σημειῶν, ὄλο καί Ζαχαρίνις,
καί μὴ τῶν Μὰκ Δούλα, ὁ γνωστὸς ἑσῶν Πειραιῆ κ' ἰδῶ,

ὅπου χαλιναῖος ἐπινοῖα βαρετῆ καί σιερῖναις
καί μὴ ἀπὸ κοντὰ δὲν ἔτυχε ποτὲ μοῦ νὰ τὸν ὄω.
Θυμῆσου καί τὸν Σηραλιῆ καί τὸν Βασιλειῶδη,
καί μὴ αὐτοὶ θαρρῶ πὺς δέχονται ἑσῶν Πειραιῆ τὸ βράδου,
θυμῆσου καί τὸν Μέρμηγκα, πὺς τὴν δουλειὰ του ξέρει
καί μὴ ἴσως λιγάκι, Περικλῆ, τὸν κῆφον ἑσῶς Ἀλιβέρι.

Κ' ἂν τὸ κηρῖν σοῦ γίμεις μὴ τούτα καί μ' ἐκίνα
πᾶρε κηνοῦρο γρηγορὰ νὰ γράψῃς τὸν Ρετοῖνα...

πολλὰς φορὰς, βρὶ Περικλῆ, ὅτ' ἡν τὸση γύμναζε πούγα
ἐντυσα τὸ κουράρι μου μὲ τὸν Ρεσινα ρούχα,
καὶ σὺ νὰ βάλῃς ἀπ' αὐτὰ γιὰτ' εἶσαι τσαπατσούλης..
ἄς ψηφισθῆ παρακαλῶ καὶ ὁ Πλάτων ὁ Δρακούλης,
σπουδαῖος σοσιαλιστής, οὐ μὴν καὶ πατριώτης,
καὶ φυτοράγος πρώτος.

Π. — Νομίζω ὅτ' ἡν πρωτεύουσιν πῶς μένει τῆς Ἀγγλίας.
Φ. — Μὴ διακόπτῃς τὴν σεσφῆν αὐτῆς τῆς ἡμελίας.
Ἐν τούτοις εἶναι περὶ τὸν νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸν Ράλλη,
ἐκεῖνος σίγουρα θὰ βῆγῃ καὶ κἀλλην ἂν δὲν βάλῃ.
Καὶ γιὰ τὸν Βαλασσόπουλον λαβὴ μικρὴν φροντίδα ...
καὶ αὐτὸς ἄκουεται πολὺ, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν εἶδα.
Κι' ὁ Βολωνάκης νὰ γραφῆ, πού φτείνει τῆς βελόναις
καὶ ἴσως σὺ κάνεις τῆς στραβάς ἀν μαρμαροκλωνάεις.
Σημειώσεις καὶ ὅθ' ἡνωστούς, τὸν Παναγιῶν Δροσόπουλον

καὶ ἔμπορον Μαθησιόπουλον,
μὰ καὶ τοῦ Πάνου μίμνησο τοῦ καὶ Κωνσταντινῶν ...
μου λίνε ρεῖμα δυνατὸ πὸς ἔχει ἴσ' ὅτ' Μινιῆ,
καὶ πρόσγει παρακαλῶ χοντρὸ μὴν κάνης φάσκο
καὶ δὲν ψηφίσης, Περικλῆ, καὶ τὸν Ἀντίθε Λιάσκο,
ἂν δὲ τὸν Καρχηδόνιον Ἀντίσαν ἐκτεμας
ἄς πάρη καὶ ὁ συνώνυμος μὰ ψῆρο καὶ ἀπὸ μὰς.
Καὶ τὸν Θανάση Κατσανδρῆ τὸν ἐμυτον εὐρήκα
καὶ κόρτε μουκανε καὶ αὐτὸς μὲ χάδι καὶ μὲ γλῦκα,
καὶ μόλις ἄρχισε νὰ πῆ πὸς ἡ πατρίς θὰ δράση
τοῦτα ἐκαλὸ Θανάση.

Καὶ νῦν ἐγκαταλειφόμεν μακροῦς μεγάλους μύτους
καὶ δευτ' ἐπισκεψόμεθα καὶ τὸν Ἀνεξαρτήτου.
Πόρε μὴν ἀγκυρα καὶ σὺ καὶ σπῶκα ὅτ' ὀδοῦρα
καὶ ἂν δὲν ψηφίσης μὲ τὰ δὴ τὸν Ναύαρχο Κανάρη,
σὶρ μὰ παρὸς σὲ βεβαίω πὸς εἶσαι ντιπ γαλις
καὶ μήτε φίλον τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω νὰ μὲ λές.
Μὰ καὶ τὸν Ἐσπλεν ψήσις, πού τᾶχε τετρακόσα,
κεφαλὴ τετραγωνικῶ, χαριτωμένῃ γλῶσσα.

Κι' ὁ Καστριώτης νὰ γραφῆ, πού δὲν φαφλαταρίζει,
καὶ πιθάνον, βρὶ Περικλῆ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ
νάναι κανένας συγγενὴς τοῦ παλαιοῦ Καστριώτου,
ἐκείνου τοῦ Σκενδέρμειου, πολυμίτου καὶ ἱππότη,
καὶ ὁ Κιόππε νὰ σημειωθῆ, ἰξίγων ἢ φρονήσει,
καὶ συγγενὴς ὡς λέγεται τοῦ Γιάννη τοῦ Ραῖση,
καὶ ὁ Πασιάδης, ἔμπορος ἀπὸ τοὺς φημιόμιους ...

θαρρῶ πὸς δίνει καὶ τατὰ εἰς τοὺς προσερχομένους.
Κι' ὁ Φλογαίτης, φλογερὸς μὲ λόγια ἕνα καὶ ἕνα,
πού τὰ μαλλῆ μὲ μπόλικα τᾶφνιει σὰν καὶ ἐμῖνα
καὶ ὅτ' ὀμκρὸ τοῦ δάκτυλου θεομῶς καὶ νόμος παίζει...
μὰ τὶ συστάσεις νὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τὸν Μισσηνίη,
τὸν Νέστορα πολιτευτὴν, πού δέκα νιους κάνει,
καὶ τὴν σεσφῆν τοῦ σύνεισι κανένας δὲν τὴν εἰδάνει ;
Καὶ ὅτ' ὁ Καλλίερρη νὰ δεθῆ μὲ πρώτη πρώτη θέσις,
νέας Τραπεζῆς ἰδρυτὴν, ὅπου ποτὶ δὲν πας,
γιατὶ θαρρῶ πὸς βρικέσαι εἰς ἀνωμάλους σχέσεις
καὶ μὲ τὴν Τράπεζαν αὐτὴν καὶ μ' ὅλας τὰς λοιπὰς.
Ἀπλόων δὲ τὰ χίρια μου καὶ τὴν φωνὴν ἐνταῖω
καὶ Λάμπρον τὸν Κορομηλῶν ὅτ' ἡν φῆρον σου συστήνω,
γιατ' εἶναι καὶ ὄμορφος πολὺ, τὸν θέλουν καὶ ἡ γυναίκαίς,
καὶ ἀφοῦ ξεπαρδαλόνονται γιὰ τοῦτον καὶ ἡ Ρεβίκαίς
σὰν εὐγενῆς καὶ κέντηλμαν νὰ τὸν ψηφίσης πρέπει,
ἐνθέρμως καὶ ἡ Ρεβίκα μου πρὸς τοῦτο μὲ προτρέπει.

Καὶ τώρα πού τελεῖται ἡ σεσφῆν κουβέντα
μὰθε, καὶ μῖνε Περικλῆ, πὸς εἰς τὸν κόμον τοῦτον
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὰ κοπιμῆντα,
καὶ ἀκόμη θῆλεγα πολλὰ, πού θῆχαναν τὸν νοῦ των,

μὰ βλέπω πὸς ἐγίμισε τὸ κάθε σου καρδί ...

Π. — Ὅρα λοιπὸν μαγαζάρωμα μὲ τούτοις, κουβέναι.

Συστάσεις μερικαί, ὄλιγον φιλικαί.

Εἰς τὸν Βῆλον θαυμασθεὶ ὁ Τοπάλης ὁ Κωστής,
νιὸς τζέντημαν καθ' ὅλα καὶ παιδείας ἀγαπῆτης.
Τόσος γίνεται γιὰ τοῦτον χαλασμός καὶ σαμπατᾶς,
πού νομίζω τὰς συστάσεις ὅλας ὄθλου περιττάς,
καὶ ἀπὸ τώρα ὅτ' ἡν ἡγεὶς τοῦ καὶ ὁ Ραμψὸς σαμπάνης
ἰπ...ἰπ... οὐρα τοῦ Τοπάλη, καὶ Ἰπουργὸς τραπὸν νὰ γῆ

Θεοδωρῆ τὸν Βελιζνίτην συνιστῶ ἵστους Παξινοῦς...
τὶ γραφίσει, τί προκομῆναι... ὅλας ὄρασις, κρίσις, νοῦς,
καὶ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ πιστεύω τὰ γυαλιὰ τοῦ πὸς θὰ βῆγῃ
τοῦ κυρίου Ἀντίχου μὲ γιὰ πάντα νὰ τὰ βάλῃ,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ μὰς γιὰ τὴν ροδόκκινος καὶ θαλλων
Θεοδωράκης Στρατηλάτης, νικητὴς τῶν ἀντιπάλων.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Ζῆθος ὁ Γεωργίος, σπουδαῖος ἀδουκάτος,
σπίστο μονάχο, λιγερὸς, καὶ ὄμορφονοῦς ἀφράτος,
τὸν Μπίλου τὴν Ἀγγλικὴν ἱστίφη κατ' αὐτάς,
πλευσίαν εἰς ἀβρότητα θελητήρων καὶ ἀρετὰς
καὶ νοικοκυροῦντο ἐκ τῶν σπανιωτέρων,
διὸ καὶ ἰγὼ τοῦς εὐλογῶ ὅτοις γάμοις ἐπιγαίρων.

Ἐπανδραμῖνος Δημητρός, Νέορχος Ἀμδανιώτης,
καὶ οἱ δύο βῆγχαν μ' ἄριστα γιαιτροὶ καθ' ὅλα πρώτους,
ἀξίως ἐμβριθοῦς σπουδῆς, μελιτῆς καὶ καμάτου,
καὶ εἶθε νὰ τρίπουν εἰς ρυγὴν βακτηριδοῦν σίφη,
τὸν πρῶτον δὲ τὸν νοθεύω ἢ ἀλλάξῃ τὸνομά τοῦ
γιατὶ θαρρῶ πὸς δύσκολα θὰ βῆγῃ μὲ τούτου νύφη.

Θαυμαστὸν Ζυθοπαλιὸν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθου Δημοπούλου, πού τὸ ξέρουν ὅλας καὶ ὅλα
Ἀθωναῖα προῖονταν ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μὲ ἰδίας ἔλακουσμοῖν, πού ντυνοῦν τὸν νοῦ τοῦ χάνη,
καὶ μὲ μῦτρα ποῦνται τρέλλα καὶ καθίνας ντεριτλῆς
μ' ἕνα ὄθ' ὀποτήρια μόνο τοῦ ὁραβόλου κίρι κάνει.
Κι' ἡ διουθουσις ; θὰ πῆ... νὰ λοιπὸν μὲ μὰ πενὰ...
Πέραν, ὄρομὸς τοῦ Θεάτορον, ἀριβροῦς δεκαεννὰ.

Ὁ Γιάννης Αἰδωνόπουλος σαλπίζει γιλαστός :
εἰλάτε καὶ σὰς ἔφερα τὰ καλοκαιρινὰ,
καὶ τρέχει κόσμος ἀγνωστος καὶ πάμπολις γνωστός
ὅτ' ἡν ῥάπτῃ τὸν παννύμιον νὰ ὄθ' τὰ φτείνω.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ μὲ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ μὲ
καὶ ἡ φτερωταῖς φαλλίδαις τοῦ δουλινοῦ ὀλοῖνα,
καὶ νὰ κοστούμα καὶ ὄμορφαις καὶ λεβεντῆς περισίαι,
πού τῦφα νᾶχουν μᾶρος σ' αὐτὰ καὶ Λόντραις καὶ Παρ